

udtalte det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen, at han ønskede ikke Nattejagt paa Dyr og Harer, men han kunde nok gaa med til at sidde i en Hule og skyde en Ræv i et Aadsel. Men det vil jo ikke blive let at skelne, hvad han skyder; naar der falder et Skud i Natten, er der ikke ret mange, som kan høre, hvad det gælder. — Det ærede Medlem Hr. Carl Sørensen oplæste en Statistik fra Oxholm oppe i Jylland og sagde, at der var dog en Del Vildt paa de store Gaarde. Ja, men de store Godser er ogsaa de eneste Steder, hvor der findes en Vildtbestand, fordi der paa disse Steder, paa de store Arealer, virkelig kan finde nogen Vildtpleje Sted. I de sønderjydske Landsdele, hvor de lever under den preussiske Jagtlov — Gud skal vide, at jeg i øvrigt ikke ønsker ret meget af, hvad der er preussisk —, har denne fremmet Vildtbestanden. Som jeg sagde ogsaa ved den sidste Behandling af denne Sag: den største Skade for vor Jagt er, et Jagtdistrikterne er for smaa. Jeg nærer absolut intet Haab om, at vi kunde faa indført en lignende Bestemmelse som den, man har i de sønderjydske Landsdele; men efter den Velvillie, som under hele Behandlingen af det foreliggende Lovforslag er lagt for Dagen, tror jeg, at vi alle gaar til Arbejdet i Udvalget med et bestemt Ønske om at faa det bedst mulige ud af det foreliggende Lovforslag.

Andreasen: Den højtærede Landbrugsminister gjorde en formel Indvending overfor det Lovforslag, som jeg i December Maaned forelagde her i Tinget paa egne og paa mine Gruppelællers Vegne. Jeg vil gerne straks gøre opmærksom paa, at dette Lovforslag er stillet som et Ændringsforslag til den i 1894 vedtagne og nu gældende Lov. Paa den anden Side er det unyttigt at drøfte dette videre, naar Ministeren har forstaaet Realiteten i dette Lovforslag. Ministeren har indset, at det, som vi Forslagsstillere tilstræber, er at tilvejebringe en nødvendig Beskyttelse for Lejere, Forpagtere og Fæstere i de vildtrige Egne, hvor det bevisligt er saaledes, at Vildtet gør megen Skade overfor disse Mennesker, som ikke har anden Vej til at værges deres Interesser end Lovgivningen. Den højtærede Minister maa have misforstaaet mig, naar han vilde paastaa, at jeg har sagt, at „fuld Godtgørelse“ ikke var tilstrækkelig. Det, jeg vilde sige, var, at Bestemmelsen i § 9 var ikke tilstrækkelig for Lejehusmændenes Vedkommende, og derefter gik jeg ind paa Spørgsmaalet om Erstatning. Selv-

følgelig maa man ved Ordene: fuld Godtgørelse forstaa tilstrækkelig Godtgørelse, deri er jeg ganske enig med Ministeren; men den Indrømmelse, den højtærede Minister har gjort ved § 9, har jeg altsaa ikke fundet tilstrækkelig. Hvad angaar Erstatningen, vil jeg i øvrigt kun sige, at Skaden ikke saaledes foreligger bevislig paa en bestemt Dag, Skaden sker efterhaanden, den sker fra Dag til Dag; jeg mener derfor, det vil blive en meget vanskelig Opgave for disse Vej- og Hegnssynsmænd at fastslaa, om det virkelig er Herremandens Vildt, der har tilføjet Lejehusmanden Skade. Imidlertid takker jeg den højtærede Minister, fordi han, som han nævnte — og det er vist fuldkomment rigtigt —, meget omhyggeligt har overvejet denne Sag, siden vi begyndte at drøfte den, og det er ikke alene mit Haab, men ogsaa min Tro; at vi ved Forhandlingerne i Udvalget med Hensyn til dette for mig overordentligt vigtige Punkt skal naa til et Resultat, som kan samle et Flertal og blive til Lov.

I øvrigt skal jeg kun bemærke, at jeg er meget glad ved den Tilslutning, jeg har faaet til min Henstilling om at ændre Fredningstiden for Svømmeænder. De fleste Medlemmer kender sikkert Kaalunds vidunderlig smukke Digt om den dræbte And, og jeg kan ikke tænke mig andet end, at man, hvis man har en lille Smule Følelse i Livet og ser, hvorledes den nuværende Fredningsbestemmelse virker, vil give mig Ret i, at man paa dette Punkt maa komme til Fastsættelsen af en anden Dato.

Hvis vi skal have indført Jagttegn og hele den Ordning, der her er Tale om, kan jeg udmærket tiltræde den af det ærede Medlem Hr. J. C. A. Larsen udkastede Tanke, at man lod Kontrollen overgaa til Kommunalbestyrelserne, og at der ved Opslag f. Eks. paa Sprøjtehusets Port i Sognebyerne blev kundgjort, hvem der i det paagældende Sogn er autoriseret som Jæger. I denne Forbindelse vil jeg gerne sige, at jeg var noget ked af den Maade, hvorpaa Ministeren tog Spørgsmaalet om, hvem der burde have Ret til at drive Jagt og hvem ikke. Der vil jeg gerne henvise til et af de sidste Stykker i de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, og som drejer sig om, hvad Hovedformaalet med Revisionen af Jagtloven er; det er ifølge Punkt 2 „at udvikle Jagten som et i økonomisk Henseende ikke helt ubetydeligt Bierhverv“. Dette Bierhverv vil jeg nødig have forbeholdt Grossererne fra København eller Grever og Baroner ude i Landet eller andre, som er i Stand til at forpagte store Landsdele og dær udøve Jagt. Jeg mener,